

րաժերնան հիմար խորհրդէն տիր: Բրէն Զերտնանտը վարտնէս րէնէն Դիւանթին իրէ, րէնէն Լուիղին հարար զօնթէս տը Պարտի վէ զէվէի զօնթ տը Պարտի, րէնէն Զերտնանտը իրի պիրտա- տըրէր, Պուրկարիթան ընթար վիւ- քէլար Մ. Սթամպուլօֆ վէ խա- րիճիյէ նազըրը Մ. Կրէզօֆ նիւքան ալիւնիւտէ հազըր պուրնաճազար տըր: Արաֆը. ապրիլ 20տէ ինքա- օլընաճազ ազար իրալիւան ընտնի- տէն սնարա եկին կէրն վէ կիւվէ- յի՝ Լիվօրնոյս աղիւթիւթ, օրտաւն Լօյա գուրանաւորըն պիր վարա- րնաւ լաքիւկէն վարնայա կիտէճէ- քէր տիր:

Եվվէրիս կիւնքի թարիլիւ Բա- րիւտէն ալիւտէր թիւլէկրաթ քէշի- տէ օլընաճազ:

«Կիւ-Խօրգաւ տէվէրան իտէն պիր ըրվալէթի կէօրէ, Էրիթալ Միւ- լիալ Լալիքնա՛մ սիկուրիւս գուր- թանաւար իւէ Նիւ-Խօրգին էրապըր մալիէսիստէն պիր չօղարը՝ 730 միլիօն ֆր. սէրմարէ իւէ ալիւրէն թէշէքըրի խաւն եկին Բանաւաւ չիւ- քէթիւնի թէշէքի մատտէսիտէ ալ- լէապաւար իվլիւրէ: Մէշէքըր չիւ- քէթիւն թանգիլալիւ թեմալիւն սա- պիւր չիւքէթ թանգիլալիւ ճամիւր օլաւնարա իվա օլընարա: Մէշէքու- ման համիլիւր՝ պու սուրէթիւ Եսիկ զալպարըրըն պիր զալմըր օլտու- Էրաէ իտէպիլէճէքէր տիր: Նիւ- Խօրգաւ մուլաւէթի իվմիլ օլաւն զօնթի Բէրաթիւնի պալընա մէմու- րիլիթի՝ եկին պիր չիւքէթ թէշէքի մատտէսիտէ Ալէրիւգ սէրմարա- րանըր ալապաւար իվմէքուէն ի- պարէթ իվլիւր:

Կիւնքի կիւնք թէշէկրաթիւ տալիս խապըր վերտիլի վէճէրէ, ինկիլիթէ- րաւա Գարաթի չէճի ճիվարտա- քի թեմար մատտէսիտէն պի- ըրախ ալիւրէն կէօրէրէ 200 դարաւր մատտէնի եկը ալիւրնա գալմիլ վէ մատտէնի մաքնա օտար տալիս ա- թէշէ պալա կանաւալ պալարիլ օլ- տըրընաւ, պիր ալարըլ 200 քիլո- նին պիրտէն մաճիլ օլաճարընա զօրընըր իւէ ալ, սնարաւն սաթի օլընա մէսաի իւլգիլինէ 130 քիլո գուրթարիլ վէ եկը ալիւրնա տա գալան 70 քիլոնին Եօրեւ եա- լատ սաղ զալարըրըր մէճնուր պու- լընալը տըր:

ԿԻՆԵՐԸ ԵՆԵՎԵՑԻ ՄԷՂ

Ինչո՞ւ համար իգական սեռը եւ- կեղեցի կերթայ. աղօթելու, սրտի եւ հոգիի անհրաժեշտ պէտք մը գոհա- ցնելու, անոր յազարըր տալու, ի՞նչ ալ ինքզինքը կրօնածաղիկ, բարեպաշտ հոգեպետ կամ պատրի եկեղեցա- սիրւածնա իր Բաժնէր ցոյց տա- լու ուրիշին: Հապա ի՞նչ իրենց յուն- չը եկեղեցի կրօնէն եւ ահա վրլուկ մին եւ կը հանեն, կոշտ, անհամ լեզ- վով մը կ'սկսին ուսուցի խնորհիւ վրայ խալի, չալկարտի, իբր թէ եկեղեցին, այն օրապա միայրը, չալկարտի, ատար անոր վրայ խա- սեր, բաւաւանութ, իրենց տղաքը, աղջկները նշանելու ժամադրալայր մ'ըլլար:

Օրիորդներ, օրպէս թէ հանգէսի մը ներկայ կը գտնուին, հազուաժ, շքուած իրենց ալքերը չորս բացած՝ այս ու այն կը դիտեն ուղով, իրենց բիւքերն կը լաճեն տանի կողմ, կրօ- ծեա թէ մէկը կը քնտեն, ո՞չ եկե- ղեցիկ սրբութիւնն ու վեհութիւնը կըմբռնեն եւ ոչ անոր պատկաւա- ճըր, ալիւտանքը ունին իրենց սրբ- տիրու մէջ, իրենց չալարիւ պէճիւրն սեղ, արհամարհաւ կամ ժպտուն կերպարանք մը սուած, անշաժ- ցցուած կը կենան երկրլայտ շեր- քեաւեղութիւնալալիւթիւթընը, ճր- յարիւտ եկեղեցաւերները աղբեկի ձերտնիւնն են:

Ճամբարը, այս վիճակը, յոյժ ար- քահանայի է. ինչո՞ւ համար Հայ կնոջ մէջ բոլորացած զգացումներ կ'ապրին: Հայ կնոյ իր ամեն նուի- րական, խնկի բաներն նկատմաբ նախանձանդիւր եւ պաշտող եղած է, հին, գեղեցիկ աւանդութեանց պա- տիւ, անվով պարզապէս ուս էին- չո՞ւ. նոր սերունդը իր նախորդներու գովելի շաւղէն կը խախտի: Մեր թանկագին գանձը, մեր կեանքը, մեր եկեղեցին, մը կրօնէն է, ինչո՞ւ

անոր նկատմամբ ցուրտ, անտըր- անտարբերութիւն մը կը ծնի ու կը սնի Հայ կնոջ մէջ. եթէ իրենք այս ընթացքը յաճախեն, իրենք եւ որ իրենց գաւազներն ալ պիտի հետե- լին իրենց եւ այն ատեն, այն ատեն ամեն բան կատարեալ պիտի ըլլայ:

Հայ նորածիլ երիտասարդութիւ- նը անտարբեր է կրտսի իր եկեղե- ցիին, իր կրօնին, իր լեզուին եւ իր ամեն նուիրական բաներու. նկատ- մամբ. ես պիտի ըսեմ որ այս ա- մեն չարքներու պատճառը, ծնունդ- ատուքը Հայ մայրերն են: Այո՛, Հայ մայրերը որ, իրենց գաւազներու փոքր հասակի մէջ, պէտք եղած կրթութիւնը, դաստիարակութիւնը չեն տուած ու չեն տար, ընդհակա- ուակը պէտք է որ իրենց որդիներու սրտին մէջ ծնուցանեն, վառ պահեն եկեղեցիի, լեզուի, ազգի սէրը: Մօր դաստիարակութիւնը անգին է ու մեծ: Թերեւս ստարկուի որ անուս, կը կրօնի անգիտակ մայր մը ինչ- ան իրենց իր գաւազին արժանի կր- թութիւնը տալ, ճշմարիտ Հայ պատ- րաստել. այո՛, իրաւացի է այս ա- ուակութիւնը, եթէ իրենք իրենց պարտքը կատարելու անկարող՝ Գի- ճակի մէջ են, գէթ իրենց գաւա- ճներու քար գալթիկութեան չլլան, լծող իրենց գոյութեան, իրենց ան- վերանց պահպանումն նորանձա- խնդիր ըլլան, իրենց որդիքն ու զուարթները Հայ մայրեր, ճշմարիտ մայրեր պատրաստելու ամեն հոգ- ու ճիշդ շնորհն:

Կրտսի չէ երեւակալիլ որ մեր օ- լորի դները մինչեւ ո՞ր աստիճանի յաւաճ տարած են իրենց անպատ- կաւութիւնը, իրենց դուրսիկի, յու- ուր ընթացքը. կը խոնարհ գտնե- լիր, կերթան միշտ երեցեցիկ աղա- յոյ առեւ եւ իրենց սուր ու սուտ հազարով, ուրիշներու ուշադրու- թիւնը իրենց վրայ կը հրախրեն: Ի- դրական սեռի պատշաճ չէ էլքէք ե- կեղեցիի մէջ էրիկ մարդերու մէջ տուել: Լաւ՞ թէ քոր չափաւա մեծ աղջկները մինչեւ եկեղեցիի բեմը բարձրանան եւ խոնարհ անուշա- յի ա- րարողութիւնը կատարող սրբազանն յորիլ, անոր վրայ ինչպիսի աստիճանէ Սիւ յանգանքին մէջ մտնու ալ թարգմանելու վրայ կը ծանրանայ, լծող քիչ մը ուշադիր ըլլան եկեղե- ցին աւելի բարձր, աւելի սուրբ ու պաշտօնի ընելու համար:

Իսկ գալով կրթութիւն, լաւ կրնն ի՞նչ բնաւ չերթան եկեղեցի եւ ու- ռիշները մարտութեան խորխորատին մէջ չ'ընեն, օրով հետեւ ալք ընթաց- քը՝ այդ եկեղեցաւորութիւնը, բա- ընդառնութիւնը, գովելի ըլլալէ խիստ հեռի, կրնայ մեծ չարքներ ծնանիլ:

Տ. 2.

Վերջին պահուս կը լսեն թէ կին մը Ունալուայի հինգչարթի օրը, եւ կեղեցույ մեջ աղջկան մը հանգիստը կ'սկսի իր քովի տիկինները հարցա- փորձել թէ կը ճանաչան ալիւթ աղ- ջիկը եւ թէ անոր ծնողքը ինչ տե- սակ մարդիկ են:

Տ. 2.

ՀԻՌԱՄԱՐԻՐ

Վերջին անգամն էր, տեսալ զինքն տալի վրայ: Կրտսի երեկոյ մը, ժամը 11՝ 12ի միջոցին, կատարել վրայի ան- ցուցարի ժամըն մէջ խառնուած, զը- լուին առկա, ու թերեւս նոյն գիշեր անցունելի ժամըն ծաղիկն իր մը- քին մէջ յեղեղիւթ ու յեղեղիւթ, կը քալէր ու կը յառաջանար ասանկան, զէպ կ'աղաթայի կողմը. ապագայ հա- ճողի ներկայ երանութեանը, ուրախ սրտի, գոհ զիմօք, իշաւա՛ս արարած...:

Բարեկեցիքը զինքն, եւ Վարձմ թէ, մը ալք բարեկեցի ու տեսակցութիւնն քիչի իմն ներքին զգոնութիւն մը ըլ- գալով հանդերձ՝ փոխադարձութեան բարե- կեց. ու խոսք մը խոսած ըլլաւ. հա- մար, կանխելով զմեզ, հարցուց «ո՞ւս- կեց»:

Մեր կողմանէ եւս իրեն «ո՞ւր» հար- ցուած անտեղի էր. հակառակ ուղու- թեամբ, ու տարբեր խորհրդածութեանը բաժնուհանր, իրաքանչիւրն իր ճա՛- բան չարուանկելով:

Ներկա թէ երեք չարաթ անցած էր, դարձեալ կիրտի օր մը, ընտանեկան յար- թի մը մէջ լսեցինք թէ՛ Հիւանքը — իւր հոգ ու խոսքը բնաւորութեան, եւ մա- նաւանքը ամեն գործի մէջ լսելի ինքնի գործակցութեան պատճառաւ, այսօրն կը գոչէին զինքն իւր ծանօթներ, — հիւանք

կը պատկեր բաւական ծանր, թէ՛ բմիլն արձակած էր իւր առաջին վիճիւն, թո- քախտ միակ բառով, եւ թէ վերջա- պէս, հիւանքութեան էր մնացել այժմ կարգը, արձակելու երկուրդ եւ վերջին վիճիւն:

Առաջին առիթը յիշեցի մեր սոյն եւ- ընդունակ հանգիստի, բարեւ, խառն- ցութիւնը, իմ խորհրդածութիւնը, եւ ալապի չարուանկարար ամբողջ նորա- կեանքին յիշատակներն ինձ ծանօթ մա- սերը, եւ երբակցութեան իմ յանգած, ըսի ինքնիկան «երիտասարդ մ'ալ, որ յանգէտս թէեւ, այլ կ'ուտեմ կը հրաժա- լի կեանքէ...»:

Գաւառացի երիտասարդ մ'էր, հեռի ընտանեկան անդորր կեանքէ եւ սուրբ սերէ, որով զօգուած էր յուր 5-6 տա- րիներէ հետէ, ու նորա իրական հանդը- ներէ — որք՝ ալապիսին մեղ պարգեւա- ծ միակ իրական երջանիւթութիւնն են թե- րեւս, — հեռի մայրական գորովէ — որ երկ- ընա վրայ Աստուածային գիծութեան մարմնակալ պատկեր է անուշա՛ւ, — հե- ոյ նաեւ երբայրական հոգածութեան, կարգիլ հոս 3-31՝ տարիներէ հետէ իւր վաճառական, ու ալապարութեան պարտք մը կատարելու համար պէտք է ըսել անտեղ թէ՛ իւր սուրբ խոստման ալ բացարձակագէտ զրոյթը:

Վերջին անգամ Պարսի թաղերէն մի- ոյն եկեղեցուրն ամենաճաճ փողոցի մը, տան մը մէջ լսանիտիլ (նորա գրով) էր: Հիւանքութիւնը լսելի մի քանի օր վերջ աղբերութեան գացնել, կատարեալ կեանքէ մը հազուա տարբերելու չափ, վերջին խառնածանի նիւստը իրան մը, գու- ճաւա զէ՛ք ու ճակատ, ու այդ ստիւյն ըմբոց վերայ ընդհակառակն իրաւ կար- միւր ապրել, խոռոչացած ապանդիւթն անշարժ անարարաւ կենդանի դիակ մը, ասի ինչ որ ներկայացան մեզ առաջին պատմեցիկեմ:

Ինչիւն խալի արցիւած էր նաւ, ուս- տի մի քանի նշաններ բաւ էին հասկը- ցելու իրարու մեր միտքը: Բան մը սա- կան, այդքան ազդու, այնքան յուզիչ, այնքան սրտաշարժ քան երբեք, իւր ներգործող յիշատակն հետեւելու կը թո- գը. սաակալն մեր մտքին ու յիշողու- թեան մէջ:

Նոյն օր նշնեցեալ մը կար նոյն թա- ղէն, ու եկեղեցուրն զանապալի իւր գաւա- ղաղ ու տիրապէցիկ ղեղանմամբ կը ծանուցանէր զայս: Ամեն օր լսած էր, — Հիւանքը իւր անշարժ սիւնակին մէջ հիշ- մըրաւ, չարժուած մը, վեր առաւ իւր նուազուած սկիւր, ու ձեռքն նշանացի զանգակն ձայնին եկած կողմն ցոցեա- կով, երեքքայ իւր զեղած գլուխն ու չարմիկ նշաւ ձեռքերն, լսելի կուզէր թէ՛ «Վան ալ իմ գանգաւ...» իմ մաշուական գանգաւ... ո՞հ, ալ մնացաւ ալ կերթած, կերթած...»: Հոյ աղբ վարկերին, ամենէն վայրագ յոռետեսն, վերջին խառնածանի կեանքէ ձանձրացած մեծ ու յառաճաւ աշխարհաւորացի լսել, այդ մաշուական անկողնոյն մէջ հոգեպաւտ տառապելոյն բերնով պիտի դատրեւ ան- չուշաւ ու համար թէ, ինչէն կեանքն, ինչ կարժե տալախն ապրիլ, եւ նոյն- քան քաղցը է ապրիլու յոյն...:

Ուրիշ օր մ'ալ կրկնած էինք մեր ալ- ցութիւնը. — այս անգամ Հիւանքը աւելի բացօթեալ տուն մը փո- խարած էին: Մեր հետ մտաւ նաեւ քո- ժիւր, կարծես թէ զէպ յառաջութիւն զալ մ'առաւ էր, բաւական զգալի փո- փոխութիւն մը կար վիճակին մէջ, կը խոսէր, թէեւ չաւտ ըլլ, ու խոսեցաւ մեզ, հորաւակութիւն յայնմից, նաեւ երբակցապարտ ինկուտ բարձրանք առ յաւաւ ըսելին... ու ըսաւ թէ, «Տօղթօ- րը ունի մեր հայրենակիցներն մին, մա- ճէ աղանած բարեկարգաւ, եւ եւ երկ- րալը պիտի ինկն»:

Սալայն վերջին անգամն երբ գա- ցինք, ամեն յոյն զնչպացի ու բիւլկին ամբողջ ճիւղն ու ջանք ի զերեւ էին եւ լին. եւ ամեն ալ վերջապէս արձակած էր իւր վերջին վիճիւ բացօթեակի. եւ Հիւանքը կուզէր ալ եւս հայրենիք երթալ, հոն հասնիլ, կարօտն ասնուլ գէթ այնքան ապրիւնեւ, ու մեռնիլ ըն- տանեաց գիւրիւ, — հանգիլ ընտանեաց գալթանին մէջ:

Մը քանի օր վերջ Հայտար Բաշային մեկնող երկաթուղեայ կառավարին ա- ղանկին վաճառած վալուրի մը մէջ կեն- գանի դիակ մը կար: Հիւանքն էր դա, նոյն կատակաւքը վերապարձաւ: Հի- ւանքին հայրենակիցներն մին նաճակ մը ստացած էր, անոր մինչեւ հայրենիք ընկերակիցներին յոյն տարաբարութեանը Անաւարի սոյն նամակին մի մասը: «Հոս այս գիշեր ծանր լին Հիւանքը իւր հո- գին առ Տէր աւանդել. ընտանեաց կող- մանէ ստացած հեռագրի մը համաձայն. վաղ առաւոյ նորա անշնացեալ դիակը կը տանիլ իւր տուն...»: Թշուա՛ս արարած, գէթ իւր վերջին յոյն ու փա- փաճ չէին իրադրուած:

Մեռելային դիակը գնաց իւր տունը, նորա սիրելին հանգիցեալ ընտանի հո- ղուն, ընտանի գալթանին մէջ, ալ զքո՛ւ

բախտաբար նորա հոգին ու ընտանեաց սիրտն Հիւանք վերջին անգամ մ'ալ հանգիլի ու հրծուր ընտանեաց գրկին մէջ...: Անկարարելի եղաւ անուշաւ նորա ընտանեաց աղգականաց եւ ծանո- թիլ արգար ցաւն ու զիշալ, ու քանի քանի՝ անուր անձներու երթակալ նաեւ «անգուր եւ անաղորդ» մարդ որ շանթաւարած էր անդոր շանթիւնն այս- ցիւր 28-30 ամեայ երիտասարդ կեանք մը: Եւ ալ լսեցի ալ անձներէն մի քանին, ու լսի ինքնիկան, «Անգուրալ- կիւրը, ըստ վայրագ անգիւթութեանը ան- տարբերուն գործած այսպիսի հարիւ- ռաւոր ոճիւրներով մէջ ո՞րչափ փորձ եւս. ամեն անգամ նոր եւ ամենատեղա- լի ոճի մը մէջ, փոխան քեզ, միշտ չարաչար անարարանաց եւ անիմանաց միակ երթակալն է եղած մասն, իսկ դու ընդհակառակն միշտ անտես, միշտ անայտ նոր ոճի մը վարպետը՝ նոր չղթայն կը զարդեն հանապաղ, զի ինչ է ընդհանրապէս երիտասարդի մը դիւր- նացման պատճառն եթէ ոչ քո միակ հետեւանք:

Հիւանքին մասը վերադարձաւ աղ- քեցութիւնն րոպէ էր ինձ, — զորս ի քիւր ետքի կը մատրէրէի ա- րդեն — եւր որ մը չուկային կանցնելի, եւ անուշ կանցնել մէկը, գացի, ու մէկ խոս- ջով հասկցուց ինձ իւր նպատակը. կու- ղէր սուր վրայ գովեալայից դարձաւա- կան մը գրել, իրեն նիւթ ունենալով նորա աղին բնաւորութիւնն ու բարի վարքն ու բարքը «Գիւն» եւ իմ մտե- լիւնն էր, կուզեմ որ...»: Մեր բարձ- րասիրան եկեղեցաւորներն միոյն հա- ռուսա — սուկ իւր անձին համար հա- ռուսա — մեռելի մը գաղաղով վերեւ զանախանային հրալիրուած պատճառ ար- տասնամ արգար խոքերն կեան միտք անվիջալաւ:

Անձամբ ընդհանրութեան ներկայե- լու համար, հանրութեան օգտակար հան- րացած մէկն ինկուտ է անուշաւ աղ- անձ, եւ կարծես թէ սուկ անհատա- կան գործերով զարուստ, — ըլլալ նոյն իսկ աղին բնաւորութեան տըր — եւ միակ ետին համար ապրող մէկը, հան- րութեան յիշողութեան մէջ տեղ մը գը- րաւեալ, — թէեւ ինի ամենալիւրը — ու յիշատակ մը թողուլ անարժան է՝ բայց «Գիւն» եւ իմ խորհիւն էր...» 5/17 Ապրիլ 1893 Գ. ՊԱՐՍԻ

ԳՈՒՍԵՐ

Պէյոզլընտա Գրէն նամ ճէմիլիւթը խալիլէնին մէնթալթընա օրնալք իւրքէ Թրանա սէֆիլի Մ. Գրամ- օսն ճէնապլէնին թանգը հրմա- յեպիւնէ օրապա իվա խորիւթէի- նի աղտմեճէ եւաղորդըրը գօնէր՝ Եվլէրի րաղար կիւնի Եօլլէնտէն սնարա ալախը, սալաթ շտէ Թրա- նա սէֆաթէթիստէսի սայնընտա պիր սուրէթի միւթմէլէտէ իրտ օլընարաք, միւրիւրիլը տէվիթը Ալիլէտէն բէք չօք զէվաթ, Էքաթր սիւֆէրաի էնէպիլի, Պէյոզլու միւ- թէպէրաննտա երբէք մէջ գաւոր բէք չօք զէվաթ հաղըր պուրնմիլ տըր, Հաղըրանըն քէպիլինէ մէպ- իւր, գօնէրին իվա օլընարալ պօ- յիւք սայնտա տուրանաք եկը գալ- մաղըրնտա, բէք չօք քիմէլէր Եվլէրի սայնըն թիւթիստէսի սայնընտա ալաք իւլգիլ տուրանա մէճալուր օլընար տըր:

Կիւրե գօնէրաթ ֆէնըր մուսիկի երգապարտն Մաւառ Պէնաթիլ իւր Մաւառալէ Վիլի, Մ. Տրէյմ, ձնիլ պէլ վէ վաւորաւ պէլ, Եվլէրի պէլաք հիւնըր վէ մէնա- ըթի խալէրէ, մաղհարը թաղտըրը ումիւր թիւթըրա տըր:

Մէղըրի գօնէրին բիւրաւմընը պիրնին գընը՝ մէնուր թիւթը Մ. Տրէյմ թարափընտա թէղընի օ- լընա Մաթիւ Մաթիւ նաղմէլիլէ խիլմա՛մ պուրալ, վօտորա պէլ, քէման, վէ Մ. Թր. Թաթօրթիանս իւր մուսիլիլէն ընթալաթ իվ- միլիլ տիր:

Մէղըրի գօնէրն հաղըրալթընը միւթըն թիւթէպէ թէղիւր իվմէք իւրքէ զիլալաթ սայնըն տարիք զայրէթ իվմիլ օլա Մաւառալէ Թրիլ, Մաւառ- գէլ Գոյնի, Մաւառալէ Գաղըրալ վէ Մաւառալէ Սիւմէլէր գօնէրի սա- րօնըն Էօն տարնտա չիլէք պու- ըթիլիլի վէ գօնէր բիւրաւմըն ֆիւրալթ իվմիլիլ տիր:

Գոնէրի իւր սալթ զաւորա տե- վա՛մ խալալ, հաղըրա՛ն կէրէք գօնէրին միւթմէլիլէթիստէն վէ կէրէք կէօրաւքըրի հիւսիւն գա- պուրիլիլէն մէմուտ օլալաք ալ- տէթ իվմիլիլ տիր:

Իպուր գօնէրալն 400 իրաւ հա- արալթ օլալուր իվմիլիլ տիր:

ԹԵՎՆԻԶԱԹ

Բաւաւմաթ իմանէթի մուսաֆաղա միւսիլի օտաւա: Պարսիստէսին կի- րաղըթիլիլ վաղըթիլ մէմուրիլէթիլի իրաւաւ միւսիլի օլա իրաւա՛մ վէ դայրէթիլ մէպիլ թէրֆիլին իւթպիլ ուր սընթըր Եվլէրի:

Մէնթըր Մալիլէ աղապընտա սաւա- Մալիլալ պէլէ՛ միւսիլի օլա իրաւա՛մ վէ դայրէթիլ ճիւլիլիլ թէրֆիլին իւթ- պիլ ուր սընթըր սանիլ:

Շէր իմանէթի մէթուրիլ գալէմի միւսիլի մուսիլիլ օտաւա: Միւսիլի պէ- յէ՛ հիւսիլ իւրալթիլ վէ դայրէթիլ մէպ- րիլ թէրֆիլին իւթպիլ ուր սընթըր սա- նիլ:

Իտալիլ Մալիլալէնիլ կիւրիտ սէրա- ճէլիլիլ օտաւա: Հիւմի Էֆիլ թէրֆիլին իւթպիլ ուր սընթըր սանիլ:

Մէնթըր քէպիլը Մէրաթիլ աղապը- նտա իրալ:

